

Proloog

DE ZOMER VAN 1134
HET HEILIGE LAND

Ooit hadden ze haar een heks en een hoer genoemd.

Maar nu niet meer.

Schrijlings op haar zwart beklede strijdros gezeten stapte ze omzichtig over het slagveld. Het was een waar bloedbad. Voor haar uit lag de grond bezaaid met lichamen, moslims en christenen door elkaar. Om haar heen stoven de pikkende kraaien en raven, die door haar komst werden verstoord, in grote zwarte zwermen op. Andere lijkenpikkers – die op twee benen – doorzochten de doden, trokken hun de laarzen uit en rukten de pijlen los om de punten en veren mee te nemen. Enkele van hen keken naar haar op, maar wendden hun blik snel weer af.

Zij wist wat ze zagen: een van de vele ridders die hier gevochten hadden. Haar borsten gingen schuil onder een maliënkolder met zachte vullingen. Haar donkere haar, afgeknipt tot op de schouders, korter dan dat van de meeste mannen, zat onder een taps toelopende helm. Haar fijne gelaatstrekken bleven verborgen achter een neusbeschermer. Aan de zijkant van haar zadel hing een tweesnijdend slagzwaard, dat tegen haar knie botste en de ringetjes van de maliëns die haar lange benen beschermden deed rinkelen.

Slechts een enkeling wist dat zij geen man was, en niemand wist

dat zij kennis had van geheimen die vele malen duisterder waren dan haar verholde kunne.

Haar schildknaap wachtte haar op langs de kant van de uitgesleten weg. Het pad slingerde steil omhoog naar een afgelegen stenen vestingtoren. Het dreigende bouwwerk, dat diep in de bergen van Naftali in Galilea verborgen lag, had geen naam en leek in de heuvel zelf uitgehouwen te zijn. Achter de tinnen hing de zon laag boven de horizon, verduisterd door de rook van kampvuren en verbrande akkers.

De jonge schildknaap liet zich op één knie vallen toen ze haar paard naast hem tot stilstand bracht.

‘Is hij daar nog?’ vroeg ze.

Hij knikte bevreemd. ‘Heer Godefroy wacht ginds op u.’

Haar schildknaap weigerde in de richting van de stenen toren te kijken. Zij was niet zo terughoudend. Ze opende haar vizier om een beter zicht te hebben.

Eindelijk dan toch...

Ze was al zestien jaar lang – vanaf het moment dat haar oom de Orde van de Arme Ridders van de Tempel van Jeruzalem stichtte – op zoek naar het onmogelijke. Zelfs haar oom begreep haar verzoek niet om zich bij de tempeliers te mogen aansluiten, maar haar kant van de familie kon niet geweigerd worden. Dus had zij de witte mantel van de orde ontvangen en werd zij een van de oorspronkelijke negen, verhuld en gezichtsloos als de helm die ze droeg, terwijl om haar heen de orde groeide in tal en in aanzien.

Anderen uit haar familie, van haar afstamming, gingen zowel van binnenuit als van buitenaf door met het manipuleren van de ridderorde: zij vergaarden rijkdom en kennis en gingen op zoek naar machtige relikwieën uit verlaten crypten en oude kribbes in Egypte en het Heilige Land. Ondanks hun uitstekende plannings kenden ze zeker ook mislukkingen. Een jaar geleden nog maar hadden ze gefaald, toen ze de botten van de wijzen in bezit wilden krijgen – de relikwieën van de drie Bijbelse koningen, van wie gezegd werd dat ze in het bezit waren van verloren gegane, alchemistische geheimen.

Zij zou niet toelaten dat het vandaag weer op een mislukking zou uitdraaien.

Met een ruk aan de teugels dwong ze haar paard verder te gaan over het rotsachtige pad. Met elke stap nam het aantal gesneuvelden toe. De bewakers van de vesting hadden nog een laatste, zinloze strijd ge-

leverd om de aanval af te slaan. Boven op de heuvel aangekomen trof ze de poorten van de vesting opengebroken en versplinterd aan, kapotgebeukt door een massieve, met staal beklede stormram.

Twee ridders bewaakten de weg en knikten haar toe. De jongste van de twee, die nieuw was in de orde, had een rood kruis op de plek van zijn hart genaaid. Er waren meer tempeliers die deze gewoonte hadden overgenomen, als symbool van de bereidheid om hun eigen bloed te vergieten voor de zaak. De oudste ridder, die grijs en pokdalg was, droeg gewoon de traditionele witte mantel over zijn wapenrusting, net als zij. De enige decoratie op hun mantels was het rode bloed van de gevallenen.

‘Godefroy wacht in de crypte op u,’ zei hij, en hij wees naar het binnenste van de citadel.

Ze leidde haar ros door de ruïnes van de poort en steeg af met een zwaai van haar mantel. Ze liet haar slagzwaard achter bij het paard, wetende dat ze niet hoefde te vrezen dat ze zou worden overvallen door een eenzame overlevende beschermer van de vesting. Heer Godefroy was grondig, ondanks al zijn ongemakken. Als bewijs van zijn ijver stonden er overal op de binnenplaats houten staken met de hoofden van de laatste verdedigers erop. Hun onthoofde lichamen lagen tegen de achterste muur opgestapeld alsof ze brandhout waren.

De strijd was voorbij.

Nu nog de buit.

Ze kwam bij een deur die toegang gaf tot de duisternis daarbinnen. Een smalle trap, ruw uitgehouwen uit de rotsen van de berg, leidde naar beneden. Ver weg in de diepte gaf het oranje geflikker van een toorts het einde van de trap aan. Ze begon af te dalen en versnelde gaandeweg haar pas.

Kon het waar zijn? Na zoveel jaar?

Ze stormde een langgerekte ruimte binnen met aan weerskanten een flink aantal stenen sarcofagen. Ze liep ertussendoor en nam nauwelijks notitie van de Egyptische schrifttekens, regels met symbolen die deden denken aan duistere geheimen van vóór Christus. Achter in de ruimte, in het licht van een toorts, bevonden zich twee personen: de ene stond, de andere lag op zijn knieën en leunde op een staf om zichzelf overeind te houden.

Ze liep naar hen toe en zag dat de laatste sarcofaag opengebroken was. Het stenen deksel stond ernaast en er zat een barst in. Zo te zien was er al iemand begonnen met het zoeken naar de schat die erin ver-

borgen lag. Maar de opengebroken crypte bevatte niets anders dan as en droge stukjes blad en steeltjes.

Het gezicht van heer Godefroy stond zichtbaar teleurgesteld. ‘Daar ben je dan eindelijk,’ zei hij met onechte vrolijkheid.

Ze negeerde de ridder. Hij was een kop groter dan zij, maar ze hadden hetzelfde zwarte haar en dezelfde haviksneus, wat duidde op hun gezamenlijke voorouders uit Zuid-Frankrijk. Hun families waren in de verte aan elkaar verwant.

Ze ging op haar knieën zitten en staarde in het gezicht van de gevangene. Zijn gebruide gelaat glansde en zijn huid was glad als soepel leer. Van onder een massa donker haar keek hij naar haar terug met zijn zwarte ogen waarin het toortslicht werd weerspiegeld, en hoewel hij op zijn knieën zat, toonde hij geen vrees, alleen een diepe, innerlijke droefheid, die maakte dat ze hem wel kon slaan.

Godefroy knielde naast haar om zich beminnelijk te maken en daardoor betrokken te worden in iets waarvan hij kennelijk aanvoelde dat het van groot belang was. En hoewel hij een van de weinigen was die haar ware identiteit kenden, wist hij niets van haar diepere geheimen af.

‘Vrouwe...’ begon hij.

De ogen van de gevangene versmalden zich bij die onthulling en hij bleef haar intens aankijken. Alle droefheid was verdwenen, er flikkerde alleen even iets van angst op, wat ook snel weer weg was.

Vreemd, dacht ze. Weet hij van onze stamboom af, kent hij onze geheimen?

Godefroy onderbrak haar gedachten en vervolgde: ‘Op uw bevel hebben wij vele levens gegeven en veel bloed vergoten om deze plek, die schuilging achter geruchten en bewaakt werd door vervloekingen en ongelovigen, te vinden. En we vonden slechts deze man en de schat die hij bewaakt. Wie is hij? Ik heb dergelijke kennis al eerder verkregen door bedreiging met mijn zwaard.’

Aan zulke domoren maakte ze geen woorden vuil. In plaats daarvan sprak ze de gevangene aan in een oud Arabisch dialect. ‘Wanneer bent u geboren?’

Zijn ogen boorden zich in haar, drongen haar zelfs terug, louter door de macht van zijn wil, als een windvlaag van innerlijke kracht. Hij scheen te overwegen of hij haar zou voorliegen, maar iets in haar gezicht scheen hem te doen besluiten dat dat zinloos was.

Hij sprak zacht, maar toch hadden zijn woorden veel gewicht. ‘Ik ben geboren in de maand Muharram in het jaar vijfennegentig volgens de Hijri-kalender.’

Godefroy verstond voldoende Arabisch om schamper te lachen. ‘In het jaar vijffennegentig? Dan is hij meer dan duizend jaar oud.’

‘Nee,’ zei ze, meer tegen zichzelf dan tegen hem terwijl ze rekende, ‘zijn volk heeft een andere jaartelling dan wij. Zij beginnen te tellen vanaf het moment dat hun profeet Mohammed in Mekka aankwam.’

‘Dus deze man is geen duizend jaar oud?’

‘Zeker niet.’ Toen ze klaar was met haar berekening vervolgde ze: ‘Hij leeft pas vijfhonderdttwintig jaar.’

Vanuit haar ooghoek zag ze dat Godefroy vol afschuw naar haar keek. ‘Dat kan niet,’ zei hij met een trilling in zijn stem, wat verried dat hij toch niet zó sceptisch was.

Zij bleef de gevangene onafgebroken aankijken en zag een onpeilbare, angstaanjagende kennis in die ogen. Ze probeerde zich voor te stellen wat hij door de eeuwen heen allemaal had gezien: machtige rijken die opkwamen en ondergingen, steden die uit het zand verrezen en er na verloop van tijd weer in wegzonken. Hoeveel zou hij kunnen onthullen van de oude mysteriën en de verloren gegane geschiedenis?

Maar ze was hier niet om hem met vragen te bestoken. Trouwens, ze betwijfelde of hij ze zou beantwoorden.

Deze man niet – als hij nog een man genoemd kon worden.

Zijn volgende woorden waren een waarschuwing en hij klemde zijn vingers om zijn staf. ‘De wereld is niet klaar voor datgene wat u zoekt. Het is verboden.’

Ze weigerde toe te geven. ‘Dat bepaalt u niet. Als een mens onverschrokken genoeg is om het te pakken te krijgen, heeft hij ook het recht om het in bezit te nemen.’

Hij keek haar aan en zijn ogen dwaalden naar haar borst, naar datgene wat onder haar harde wapenrusting verborgen lag. ‘Dus Eva zelf geloofde in de Hof van Eden, toen ze naar de slang luisterde en stal van de Boom der Kennis.’

‘Ach,’ zuchtte ze, en ze boog zich naar hem toe, ‘dan vergist u zich in mij. Ik ben Eva niet. En het is niet de Boom der Kennis die ik zoek. Ik zoek de Boom des Levens.’

Ze trok een dolk uit haar riem, stond op en stak het lemmet tot aan het heft in de nek van de gevangene, vlak onder de kaak en ze trok hem met haar wilskracht uit zijn geknielde houding omhoog. Met die ene dolkstoot kwam de mars van eeuwen tot een bloedig einde – en ook het gevaar dat hij vertegenwoordigde.

Godefroy hapte naar adem en deed een stap achteruit. ‘Maar dit is toch de man voor wie u van zo ver bent gekomen?’

Ze trok haar dolk los en het bloed spoot alle kanten op. Ze schopte het lijk van zich af en ving de staf op, voordat hij uit de verslapte vingers van de gevangene viel.

‘Het was niet de man die ik zocht,’ zei ze, ‘maar datgene wat hij bij zich droeg.’

Godefroy keek met grote ogen naar de lange staf van olijfhout in haar hand. Het verse bloed dat erlangs stroomde onthulde flauwe tekens die over de gehele lengte ingegraveerd waren: het was een ingewikkeld patroon van slangen en ranken die rondom de hele staf kronkelden.

‘Wat is het dan?’ vroeg hij.

Nu keek ze hem voor het eerst recht aan en stak haar dolk in zijn linkeroog. Hij had te veel gezien om te blijven leven. Terwijl hij door de knieën ging en zijn lichaam stuiptrekkend en naar adem snakkend de dood tegemoet ging, gaf ze antwoord op zijn laatste vraag.

Met haar vingers stevig om de oude staf geklemd, fluisterde ze de toekomstige eeuwen toe: ‘Aanschouw de Bachal Isu. Mozes hanteerde hem, David droeg hem, de Koning der Koningen droeg hem. Dit is de staf van Jezus Christus.’

4 JULI

VIJF DAGEN NA NU

De moordenaar tuurde door de telescoop van het geweer en liet het kruis dalen naar het profiel van president James T. Gant. Hij controleerde nogmaals de afstand – zevenhonderd meter – en stelde het USMC M40A3-snipergeweer scherp op de schedel van zijn doelwit, achter het linkeroor. Een schot op die plaats richtte de meeste schade aan. In zijn oorplug hoorde hij de feestmuziek en het vrolijke gelach van de picknick. Hij liet dat allemaal naar de achtergrond zinken, terwijl hij zich concentreerde op zijn doel, zijn opdracht.

In de geschiedenis van de Verenigde Staten waren drie presidenten op exact dezelfde dag vermoord, op de 4e juli, de verjaardag van de natie. Dat kon geen toeval zijn.

Thomas Jefferson, John Adams en James Monroe.

Vandaag zou er een vierde aan worden toegevoegd.

Commandant Gray Pierce hield rustig zijn adem in en haalde de trekker over.

1

30 JUNI, 11.44 UUR, EST
TAKOMA PARK, MARYLAND

Gray Pierce reed met de Thunderbird uit 1960 de oprit op. De v-8 motor proestte en gromde en hij had zelf ook zin om te gaan grommen.

‘Ik dacht dat er plannen waren om het huis te verkopen,’ zei Kenny.

Grays jongere broer zat met zijn hoofd half uit het raampje en keek naar de vakkundig gebouwde bungalow met de houten veranda eromheen en het overhangende puntdak. Hun ouderlijk huis.

‘Nu niet meer,’ antwoordde Gray. ‘En begin er niet over tegen pa. Hij is al paranoïde genoeg door de dementie.’

‘Is hij wel eens anders geweest dan?’ bromde Kenny chagrijnig binnensmonds.

Gray keek zijn broer kwaad aan. Hij had Kenny op de luchthaven in Dulles afgehaald na een lange vlucht vanuit het noorden van Californië. De ogen van zijn broer waren roodomrand van de jetlag – of misschien van te veel kleine flesjes in de eerste klas. Kenny deed hem op dit moment aan hun vader denken, zeker met zijn alcoholkegel.

Hij zag zichzelf in de achteruitkijkspiegel toen hij de Thunderbird in de garage zette. De broers hadden dezelfde blozende gelaatskleur en het donkere haar van hun vader, die oorspronkelijk uit Wales kwam,

maar toch waren ze erg verschillend. Gray hield zijn haar kort, maar Kenny droeg het in een staartje, waardoor hij er te jong uitzag, ook al was hij pas achter in de twintig. Om het nog erger te maken droeg hij een korte cargobroek en een wijd t-shirt met een surflogo erop. Kenny was software-ingenieur bij een bedrijf in Palo Alto, en dit was schijnbaar zijn idee van zakelijk gekleed gaan.

Gray stapte uit en deed zijn best om de irritaties jegens zijn broer van zich af te zetten. Tijdens de rit hiernaartoe had Kenny continu aan zijn mobiele telefoon gehangen en zakelijke gesprekken gevoerd met de westkust. Hij had nauwelijks een woord met Gray gewisseld, die slechts chauffeur mocht spelen.

Alsof hij zelf geen dingen te doen had.

In de afgelopen maand had Gray zijn eigen leven opzijgezet om zich bezig te kunnen houden met de nasleep van de dood van hun moeder en de voortschrijdende geestelijke aftakeling van hun vader. Kenny was naar de begrafenis gekomen en had beloofd een week te blijven om mee te helpen de zaken op orde te brengen, maar na een dag of twee moest hij wegens onvoorziene gebeurtenissen op de zaak terug naar de andere kant van het land en was alles weer op Grays schouders terechtgekomen. Het zou in sommige opzichten eenvoudiger zijn geweest als Kenny helemaal niet de moeite had genomen om te komen. Hij had een warwinkel aan verzekeringspapieren en documenten in verband met de successierechten voor Gray achtergelaten.

Maar vanaf vandaag werd dat anders.

De situatie was kritiek geworden en na een lang, verhit telefoongesprek was Kenny bereid geweest om te komen. Hun vader, die aan alzheimer leed en steeds verder achteruitging, was door de plotselinge dood van zijn vrouw in een neerwaartse spiraal beland. Hij had de afgelopen drie weken op de afdeling geriatrie van het ziekenhuis doorgebracht, maar hij was gisteravond thuisgekomen. En in deze overgangperiode had Gray een paar extra handen nodig. Kenny had voldoende vakantiedagen opgebouwd om twee hele weken te blijven en Gray was nu van plan hem daaraan te houden. Gray had zelf een maand vrij genomen, maar over een week moest hij terug naar het Sigma-hoofdkwartier. Vóór die tijd had hij een paar dagen nodig om zijn eigen huis op orde te brengen. Dus moest Kenny komen.

Zijn broer tilde zijn bagage uit de kofferbak van de convertible, sloeg hem met een klap dicht en bleef met zijn hand op de chromen bumper leunen. 'En wat doen we met vaders auto? We kunnen hem net

zo goed verkopen. Hij kan er toch niet meer in rijden.'

Gray stak de sleuteltjes in zijn zak. De klassieke Thunderbird – pikzwart, met roodlederen interieur – was zijn vaders grote trots. Die man had hem pijnlijk nauwgezet gerestaureerd. Hij had er een gloednieuwe Holley-carburateur, een bobine en een elektrische choke in gezet.

'Hij blijft hier,' zei hij. 'Vaders neuroloog zegt dat het belangrijk is dat zijn omgeving zo stabiel en consistent mogelijk is, zodat de vertrouwde routine gehandhaafd blijft. Bovendien, ook al kan hij er niet in rijden, het geeft hem iets om aan te sleutelen.'

Voordat Kenny kon bedenken welke spullen van hun vader ze nog meer konden verpatsen, was Gray al op weg naar de deur. Hij bood niet aan zijn broers bagage te dragen. Hij had zelf al genoeg bagage, de laatste tijd.

Maar Kenny was nog niet klaar. 'En wat doe ik hier dan, als we alles moeten laten zoals het is en net moeten doen alsof er niets veranderd is?'

Gray draaide zich naar hem om met gebalde vuist en was in de verleiding die te gebruiken ook. 'Omdat je nog altijd zijn zoon bent en het tijd wordt dat je je daarnaar gedraagt.'

Kenny bleef hem strak en met ogen vol woede aankijken, wat Gray nog meer aan hun vader deed denken. Die woede en agressie had hij maar al te vaak bij zijn vader gezien, zeker de laatste tijd. Het kwam voort uit de dementie en uit angst. Niet dat die woede iets nieuws was. Hun vader was altijd een harde man geweest. Hij had in Texas in de oliewinning gewerkt, tot hij bij een bedrijfsongeval het grootste deel van zijn linkerbeen kwijtraakte en daarmee ook zijn trots. Van arbeider in de olie-industrie werd hij huisman. Hij had het er moeilijk mee gehad twee jongens groot te brengen terwijl zijn vrouw kostwinner werd, en hij compenseerde dat door de huishouding te runnen als een legerkamp. En Gray, een geboren rebel en net zo koppig als zijn vader, zocht altijd de grenzen op. Tot hij uiteindelijk op zijn achttiende gewoon zijn spullen had gepakt en bij het leger ging.

Het was ten slotte hun moeder geweest die hen weer bij elkaar bracht, de spreekwoordelijke maïzena die de familie bond.

En nu was zij er niet meer.

Wat moesten ze zonder haar aanvangen?

Kenny pakte eindelijk zijn bagage op, schuurde met zijn schouder langs Gray en mompelde iets waarvan hij wist dat het stak als roestig prikkeldraad: 'Ik ben in ieder geval niet de oorzaak van moeders dood.'

Een maand geleden zou Gray kapot zijn geweest van zo'n stoot onder de gordel, maar nu bleef hij alleen even als aan de grond genageld staan. Na de verplichte sessies bij de psychiater, die hij voor het grootste deel had afgewerkt, bleef hij stoïcijns onder de beschuldiging van zijn broer. Een boobytrap die voor Gray was bedoeld had zijn moeder gedood. 'Bijkomstige schade,' had de psychiater het genoemd in een poging zijn schuldgevoel af te zwakken.

Maar tijdens de begrafenis was de kist gesloten gebleven.

Hij kon de pijn nog steeds niet rechtstreeks toelaten. Het enige wat hem op de been hield was zijn vastbeslotenheid om de schimmige organisatie die de moord in koelen bloede had gepleegd, te ontmaskeren en te vernietigen.

Dus draaide hij zich om en zette hij zijn ene voet voor de andere. Dat was voorlopig alles wat hij kon doen.

22.58 UUR, PLAATSELIJKE TIJD VOOR DE KUST VAN DE SEYCHELLEN

Midden in de nacht werd ze ergens wakker van. Ze lag in bed, aan boord van een jacht dat voor anker lag. Instinctief legde Amanda haar hand over haar dikke buik en ging ze meteen na wat er gebeurd kon zijn. Had ze kramp gehad? Nadat de laatste drie maanden van de zwangerschap waren ingegaan was dit haar eerste zorg, een reflex van een aanstaande moeder om haar ongeboren kind te beschermen. Maar ze had geen pijn in haar buik, alleen maar de bekende druk op haar blaas.

Toch wilde na twee eerdere miskramen het paniekerige beven van haar hart niet tot bedaren komen. Ze probeerde zichzelf gerust te stellen met de gedachte dat ze de eerste twee – een jongen en een meisje – in de eerste drie maanden van de zwangerschap had verloren. Ik ben nu in de zesendertigste week, dacht ze. Alles is in orde.

Ze kwam op een elleboog overeind. Haar man lag zachtjes naast haar te snurken in het brede bed in de grote luxehut van het jacht. Zijn donkere huid stak duidelijk af tegen het witsatijnen kussen. Macks aanwezigheid, met zijn gespierde lichaam en de zwarte, mannelijke stoppeltjes op zijn wangen en zijn kin, stelde haar op haar gemak. Hij was háár *David* van Michelangelo, gehouwen uit zwart graniet. Toch kon ze het gevoel van onbehagen niet van zich afschudden. Ze bleef met haar vingers boven zijn blote schouder hangen, aarzelend om hem

wakker te maken, maar ze wilde zijn sterke armen om haar heen voelen.

Haar ouders, wier aristocratische families al generaties lang in het Oude Zuiden woonden, hadden alleen in het huwelijk toegestemd met de geforceerde goedgunstigheid van het moderne verstand. Maar uiteindelijk kwam hun huwelijk de familie goed uit. Zij was blond, met blauwe ogen, opgegroeid in de bevoorrechte societywereld met debutantenbals; hij had zwart haar, een donkere huidskleur en donkere ogen, en was gehard door een moeilijke jeugd in de straten van Atlanta. Het onwaarschijnlijke stel was een toonbeeld geworden voor tolerantie in het gezin, dat indien nodig van stal kon worden gehaald. Maar het rolmodel van een gelukkig gezinnetje miste één belangrijk element: een kind.

Toen ze na een jaar nog niet zwanger was geworden vanwege problemen met haar mans vruchtbaarheid, waren ze overgegaan tot in-vitrofertilisatie met donorsperma. Na twee miskramen hadden ze bij de derde keer eindelijk succes gehad.

Ze ging weer beschermend met haar hand naar haar buik.

Een jongen.

En toen begonnen de problemen. Een week geleden had ze een cryptisch briefje gekregen, waarin ze werd gewaarschuwd te vluchten en er met niemand in haar familie over te praten. Er hadden wel hints in de brief gestaan omtrent de reden, maar dat waren maar een paar kleine dingen. Toch vond zij het overtuigend genoeg om de benen te nemen.

Op het dek klonk een galmend gebons. Ze schoot recht overeind en spitste haar oren.

Haar man rolde op zijn rug en wreef slaperig in zijn ogen. 'Wat is er, schat?'

Ze schudde haar hoofd en stak haar hand op om hem zijn mond te laten houden. Ze hadden zoveel voorzorgsmaatregelen getroffen en al hun sporen uitgewist. Ze hadden een reeks privévliegtuigen gecharterd, een keten van vervalste documenten en reispapieren geregeld en ze waren een week geleden geland, helemaal aan de andere kant van de wereld, op een landingsstrip op het eilandje Assumption, een van de eilanden van de Seychellen. Een paar uur na de landing waren ze direct met een privéjacht weggevaren, tussen de eilanden die verspreid lagen als een smaragdgroene boog in de azuurblauwe zee. Zij had naar een afgelegen plek gewild, ver weg van nieuwsgierige ogen, en toch

dicht genoeg bij Victoria, de hoofdstad van de Seychellen, voor het geval er problemen waren met de zwangerschap.

Na aankomst hadden alleen de kapitein en zijn twee bemanningsleden hun gezichten gezien en geen van hen kende hun ware naam.

Het leek een perfect plan.

Ze hoorde gedempt praten. Woorden kon ze niet verstaan, maar ze hoorde wel de harde dreigende klanken. Toen viel er een schot, helder en luid alsof er op een klankschaal werd geslagen.

Haar hart begon te bonken.

Niet nu. Niet nu we al zo ver zijn gekomen.

Mack sprong onder de lakens vandaan in alleen zijn boxershorts. 'Hier blijven, Amanda!' Hij opende de bovenste la van het nachtkastje en nam er een groot, zwart automatisch pistool uit. Het was zijn dienstwapen, nog uit zijn tijd bij de politie in Charleston. Hij wees ermee naar de achterste wand van de hut. 'Verstop je in de badkamer.'

Amanda ging staan, maar het bloed trok uit haar gezicht weg en ze werd slap van angst. Ze wankelde onder het gewicht van haar dikke buik.

Mack vloog naar de deur en keek door het kijkgaatje. Toen het veilig leek opende hij de deur op een kier. Voordat hij naar buiten glipte zei hij: 'Sluit de deur af.' Toen trok hij hem zachtjes achter zich dicht.

Amanda deed wat hij gezegd had en ging toen in de kamer op zoek naar een of ander wapen. Ze moest het doen met een mesje dat ze gebruikten om het verse fruit te schillen dat elke ochtend naar hun hut werd gebracht. Het heft kleefde nog van het papajasap. Met het mes in de hand trok ze zich terug in de badkamer, maar ze bleef op de drempel staan. Daar kon ze niet naar binnen gaan. Ze wilde niet met haar enorme angst opgesloten zitten in zo'n kleine ruimte.

Er klonk nog meer geweervuur, te midden van geschreeuw en gevloek.

Ze zakte door haar knieën met het mes in haar ene hand, terwijl ze met de andere haar buik ondersteunde. De angst sloeg over op het kind in haar, want ze voelde hem even schoppen.

'Ik laat niet gebeuren dat ze jou iets aandoen,' fluisterde ze hem toe.

Ze hoorde gestamp van voetstappen en tuurde naar boven, alsof ze door de vloer heen wilde kijken naar het door sterren beschenen dek. Wat gebeurde daar? Hoeveel waren het er wel niet?

Toen hoorde ze gekrabbel aan de deur, gevolgd door een flauw kloppje.

Snel liep ze erheen en keek door het kijkgaatje. Mack knikte naar haar terug en keek toen snel naar de gang. Had hij een manier gevonden om van het jacht af te komen, of was hij gewoon in wanhoop teruggekomen om haar te verdedigen?

Met verdoofde vingers probeerde ze het slot om te draaien en de deur open te doen toen deze werd ingetrapt. Geschrokken tuimelde ze naar achteren. Een lange, zwarte man met een ontbloot bovenlijf kwam de hut binnen, maar het was niet Mack.

Hij hield het afgehakte hoofd van Mack bij de keel vast, terwijl het bloed glinsterend langs zijn onderarm stroomde. In zijn andere hand had hij een al even bloederige machete. Hij glimlachte breed waardoor zijn witte tanden zichtbaar werden als bij een haai. Klaarblijkelijk vond hij zijn grapje erg leuk. Vol afgrijzen deinsde ze terug en was het kleine mes helemaal vergeten.

Een andere man stapte om het monster heen naar binnen. Deze man was bleek en hij droeg een wit maatpak van een perfecte snit. De enige kleur die hij had was zijn zwarte haar en een dun snorretje boven zijn nog dunnere lippen. Hij was zo lang dat hij moest bukken om binnen te komen. Ook hij glimlachte, maar verontschuldigend, alsof hij zich in verlegenheid gebracht voelde door de uitbundigheid van de ander. Hij sprak hem bestraffend toe in een of andere Afrikaanse taal.

Schouderophalend gooide de ander Macks hoofd op het bed.

'We moeten gaan,' zei de man in het pak met een geaffecteerd Brits accent, alsof hij haar uitnodigde voor een feestje.

Ze weigerde een stap te verzetten, ze kon het niet eens.

De Brit zuchtte en wenkte zijn compagnon. Deze greep haar ruw bij de arm en sleurde haar de deur uit. De Brit volgde hen de korte gang door, de trap op naar het achterdek.

Daar zag ze nog meer chaos en verschrikking.

De kapitein en zijn twee bemanningsleden lagen samen met een paar overvallers languit in plassen bloed. De overvallers waren neergeschoten; de bemanningsleden waren in mootjes gehakt.

De nog levende overvallers stonden op het dek verzameld of zaten in een haveloze boot die aan stuurboord aan de reling was vastgemaakt. Een handjevol van hen plunderde het jacht. Ze sleepten kisten met wijn en zakken met voorraden naar boven en pikten alles wat van waar-

de was mee. Ze hadden allemaal een donkere huidskleur, sommigen droegen de littekens van hun stam en voor een groot deel waren het nog maar jongens. Ze hadden allemaal wapens bij zich; roestige machetes, antiek uitziende machinegeweren en talloze pistolen.

Piraten.

In de frisse, zuidoostelijke passaatwind en het maanlicht klaarde haar hoofd op en sloop de wanhoop en een bitter schuldgevoel bij haar binnen. Ze had gedacht dat ze bij de Seychellen ver genoeg van de Hoorn van Afrika verwijderd zouden zijn om veilig te zijn voor de piraten die deze wateren tegenwoordig afstroopten.

Wat een afschuwelijke vergissing.

Ze werd naar de aangemeerde boot geduwd. De Brit ging met haar mee. Ze had ergens in de stukken van haar vader gelezen dat er Europese emigranten waren die de nieuwe lucratieve bedrijfstak van de piraterij hielpen financieren. Ze keek naar die Engelsman en vroeg zich af hoe het kwam dat er tijdens de hele slachtpartij geen spatje bloed op zijn smetteloze pak was gekomen.

Hij merkte schijnbaar dat ze naar hem keek, want hij draaide zich naar haar om toen ze bij de stuurboordreling kwamen.

‘Wat wilt u van mij?’ vroeg ze, terwijl ze hem strak en fel aankeek. Plotseling was ze blij dat alle papieren aan boord haar ware identiteit verhulden. ‘Ik ben van geen enkel belang.’

De Brit liet zijn blik zakken, maar niet van schaamte of berouw. ‘We willen jou niet,’ zei hij, terwijl hij naar haar buik keek. ‘Het gaat om je baby.’

19.00 UUR, EST

TAKOMA PARK, MARYLAND

Met een zak boodschappen op zijn heup deed Gray de hordeur aan de achterkant van zijn ouderlijk huis open. Het eerste wat hem tegemoetkwam was een sterke geur van kaneel; er stond een taart in de oven. Op de weg terug van de sportschool had hij een sms van Kenny ontvangen om vanille-ijs en nog wat andere boodschappen mee te nemen voor het avondeten, de eerste gezamenlijke avondmaaltijd met het gezin sinds het tragische verlies van hun moeder.

Op het fornuis pruttelde een grote pan met bolognesesaus en naast de gootsteen stond spaghetti uit te lekken in een vergiet. Een plopp-

geluid en gesis trokken zijn aandacht naar de pan en hij zag dat de saus stond over te koken. Niemand lette erop en de rode saus liep langs de zijkant van de pan en gleed sissend in het vuur van de gasbrander.

Er was iets aan de hand.

Dat werd bevestigd toen er een luid geschreeuw uit de kamer er-naast kwam: 'Waar zijn mijn sleutels! Iemand gaat er met mijn auto vandoor!'

Gray zette de boodschappen op het aanrecht en draaide het gas onder de pan uit. Toen liep hij via de eetkamer naar de woonkamer, waar het kabaal vandaan kwam.

Rond de stenen open haard, waar nu geen vuur in brandde, stonden comfortabele fauteuils. Zijn vader zag er broodmager uit in de verstelbare stoel bij het raam met uitzicht. Ooit had hij die stoel gevuld en de kamer gedomineerd. Hij was nog maar een schim van wat hij vroeger was geweest.

Maar hij bleef sterk. Hij probeerde uit zijn stoel overeind te komen, maar Kenny hield hem bij de schouders vast, bijgestaan door een frêle vrouw met een grijzend bruin pagekapsel, gekleed in een blauw verpleegstersuniform. Ze zat op een knie en hield zijn vaders hand vast, in een poging hem tot bedaren te brengen.

Mary Benning was verpleegkundige op de afdeling geriatrie van het ziekenhuis en tijdens het verblijf daar had zijn vader haar meteen aardig gevonden. Gray had haar in dienst kunnen nemen als interne verpleegkundige, om zijn vader's nachts bij te staan wanneer hij het moeilijk kreeg. Het plan was dat Kenny overdag hun vader in het oog hield, totdat Gray en Mary een verpleegkundige voor overdag hadden gevonden, zodat hij rondom de klok zorg kreeg. Dat was duur, maar directeur Crowe had ervoor gezorgd dat ze voldoende financiële compensatie kregen om de kosten te dekken, zodat Grays vader thuis kon blijven wonen.

'Harriet! Laat me los!' Zijn vader rukte zijn hand uit die van Mary, waarbij hij Kenny met zijn elleboog bijna een stomp op zijn neus gaf.

De verpleegkundige liet haar hand op zijn knie liggen en gaf er een geruststellend kneepje in. 'Jack, ik ben het, Mary.'

Zijn ogen vonden de hare en er kwam een verwarde trek op zijn gezicht. Toen de herinnering weer bij hem bovenkwam, liet hij zijn schouders hangen.

Mary keek Gray aan. 'Je vader zag je aan komen rijden met de bood-

schappen. Hij zag de Thunderbird en raakte een beetje verward en in paniek. Het komt wel weer goed.'

Kenny kwam met een verslagen gezicht overeind. Zo had hij zijn vader nog niet eerder zien reageren. Geschokt strompelde hij weg.

Dat had zijn vader in de gaten en hij zette grote ogen op. 'Kenny, wat doe jij hier?' vroeg hij.

Kenny wist niet wat hij zeggen moest, sprakeloos dat het geheugen van zijn vader net een gatenkaas was geworden.

Mary hielp hem uit de brand door Jack op zijn knie te kloppen zonder de waarheid te verhullen. 'Hij is hier al de hele dag, Jack.'

Hun vader keek aandachtig naar hun gezichten en ging toen achteroverzitten in zijn stoel. 'O ja, dat is zo... ik weet het weer.'

Maar was dat ook zo? Of gaf hij maar toe, in een poging net te doen alsof alles normaal was?

Kenny wisselde een glazige blik van verstandhouding met Gray. Welkom in mijn wereld, dacht deze.

'Ik kan nu beter jullie eten gaan afmaken.' Mary stond op en stopte haar knie af.

'En laat ik maar eens gaan uitpakken,' zei Kenny, die zo snel mogelijk wilde maken dat hij wegwam.

'Goed idee. En ga je wassen,' commandeerde zijn vader, met een echo van zijn vroegere gebulder. 'Je kamer is bo...'

'Ja hoor, ik weet nog wel waar die is,' kapte Kenny hem af, die kennelijk niet in de gaten had hoe harteloos zo'n opmerking was tegenover iemand die aan alzheimer leed.

Maar zijn vader knikte alleen tevreden.

Toen Kenny wegliep scheen zijn vader eindelijk te merken dat Gray er ook stond. De verwarring verdween van zijn gezicht, maar maakte plaats voor een oude kwaadheid. Zijn vader had er bijna twee weken over gedaan om voor zichzelf toe te geven en zich ten slotte te herinneren dat zijn vrouw dood was, dus die geestelijke wond was nog altijd open. En hij wist ook wat de reden was van dat verlies. Dát herinnerde hij zich aldoor. Ze hadden slechte dagen gehad in de tussenliggende weken, maar ze konden er geen van beiden iets aan doen. Met woorden konden ze haar niet terugbrengen.

Ze schrokken allebei op toen er aan de deur werd geklopt.

Kenny, die op weg was naar de trap, deed open.

Er stond een tenger figuurtje op de stoep, gekleed in een leren motorbroek en een loshangend leren jack over een donkerrode blouse. Ze

hield haar helm onder haar ene arm.

Voor Gray klaarde de sombere dag helemaal op toen hij naar de deur liep en haar zag staan. ‘Seichan, wat brengt jou hier?’

Zijn vader onderbrak hem. ‘Kenny, laat een dame niet op de stoep staan!’ Hij mocht dan zijn geheugen kwijtraken, maar als er een mooie dame voor de deur stond, ontging het hem niet.

‘Dank u, meneer Pierce,’ zei Seichan, die gracieus en met de soepele bewegingen van een junglekat naar binnen stapte. Zij was een en al pezen, spieren en lenige welvingen. Ze liep langs Kenny heen en nam hem taxerend op, maar wat ze zag kon haar niet bekoren.

Toen keek ze Gray aan en haar blik verhardde zich, niet uit boosheid, meer uit bescherming. Nadat ze elkaar drie weken geleden hadden gekust en ze hem een belofte had gedaan, hadden ze elkaar nauwelijks meer gesproken. Het was geen romantische belofte geweest, alleen de verzekering dat zij met hem zou samenwerken om degenen die de hand hadden gehad in de dood van zijn moeder, te ontmaskeren.

Toch was Gray de zachtheid van die lippen bijgebleven.

Hield die belofte meer in, iets wat onuitgesproken was gebleven?

Voordat hij er langer over na kon denken wees zijn vader naar de tafel. ‘Wij waren net van plan te gaan eten. Eet je mee?’

‘Dat is heel aardig van u,’ zei Seichan stijfsjes, ‘maar ik blijf niet lang. Ik moet alleen even met uw zoon praten.’

Ze keek Gray met een intense blik in haar amandelvormige ogen aan, waaruit haar Euraziatische afkomst bleek.

Er was iets aan de hand.

Seichan was een voormalige huurmoordenaar bij dezelfde obscure groep die verantwoordelijk was voor de dood van zijn moeder, een internationale criminele organisatie genaamd het Gilde. Hun ware identiteit en oogmerken waren onbekend, zelfs voor hun eigen agenten. De organisatie opereerde via individuele cellen over de hele wereld. Elk van hen werkte onafhankelijk en niemand kende het hele plaatje. Seichan had zich uiteindelijk tegen hen gekeerd en ze was door directeur Crowe gerekruteerd om als dubbelagent te dienen, totdat haar bedrog uitkwam. Nu – opgejaagd door haar voormalige werkgevers en door de buitenlandse inlichtingendiensten vanwege haar vroegere misdaden – was ze Grays partner en was hij verantwoordelijk voor haar.

En misschien nog wel meer.

Gray deed een stap naar haar toe. ‘Wat is er?’

Met gedempte stem zei ze: 'Ik ben gebeld door directeur Crowe en regelrecht hiernaartoe gekomen. Bij de Seychellen is iemand ontvoerd door Somalische piraten. Een hooggeplaatste Amerikaanse. Painter wil weten of jij in bent voor een missie.'

Gray fronste zijn voorhoofd. Waarom bemoeide Sigma zich met een gewone ontvoering? Er waren meer dan genoeg bewakingseenheden die zich met een dergelijk misdrijf konden bezighouden, ook op zee. Sigma Force bestond uit soldaten die bij de speciale eenheden hadden gezeten en die omgeschoold waren in verschillende wetenschappelijke disciplines. Sigma was een geheime tak van DARPA, het centrum voor technologisch onderzoek en ontwikkeling van het ministerie van Defensie en zond teams uit om bescherming te bieden tegen wereldomvattende dreigingen, niet om zich bezig te houden met de ontvoering van een Amerikaanse staatsburger.

Seichan zag schijnbaar de argwaan op zijn gezicht, want ze keek hem doordringend aan. Blijkbaar wist ze meer, maar kon ze niet vrijuit spreken waar de anderen bij waren. Het moest iets omvangrijks zijn. Toen dat tot hem doordrong begon zijn hart sneller te kloppen.

'Er is haast bij,' voegde ze eraan toe. 'Als je meegaat... Er staat al een vliegtuig brandstof in te nemen en Kowalski is onderweg om ons op te pikken. We kunnen op weg daarheen wel even langs je appartement gaan. We worden gebriefd als we onderweg zijn.'

Gray wierp een blik op de stoel bij de koude haard. Zijn vader, die had zitten meeluisteren, keek hem aan en zei: 'Ga maar. Doe je werk. Ik heb hulp genoeg.'

Gray, getroost door deze ruwe uiting van instemming, hoopte dat het betekende dat zijn vader hem tot op zekere hoogte had vergeven. Maar de woorden die erop volgden sloegen die hoop de bodem in. 'En bovendien, hoe minder ik dat gezicht van jou zie, hoe beter.'

Gray deinsde achteruit. Seichan pakte hem bij zijn elleboog, alsof ze hem wilde opvangen. Maar het was vooral de warmte van haar hand die hem in evenwicht hield, het geruststellende gevoel van menselijk contact, net als de kus een paar weken geleden.

Mary kwam binnen terwijl ze haar handen aan een handdoek afdroogde. Ook zij had die harde woorden gehoord en ze keek Gray meelevend aan. 'Ik heb de boel hier onder controle. Neem jij maar wat tijd voor jezelf.'

Hij bedankte haar zwijgend en liet zich door Seichan naar de voordeur leiden. Gray had een grote behoefte om afscheid van zijn vader

te nemen, het deed hem pijn in het hart, maar hij had er de woorden niet voor.

Voor hij het beseftte stond hij buiten op de veranda. Bij de bovenste tree bleef hij staan en haalde diep en trillend adem.

‘Voel je je wel in orde?’ vroeg Seichan.

Hij streek met zijn vingers door zijn haar. ‘Ik zal wel moeten.’

Toch keek ze oplettend naar zijn gezicht, alsof ze daar een eerlijker antwoord zocht. Maar voordat ze dat had gevonden kondigde het gepiep van rubber op het asfalt aan dat hun vervoer er was. Ze draaiden zich om en zagen een zwarte SUV abrupt remmen. Het raampje ging naar beneden en er steeg een wolk sigarenrook uit op, gevolgd door het kaalgeschoren hoofd van een gorilla, die op een stompje sigaar kauwde.

‘Ga je mee, of niet?’ riep Kowalski met een schorre stem.

Hoe irritant hij de man ook vond, Gray was nog nooit zo blij geweest dat hij zijn botte teamgenoot zag. Hij liep de trap af, maar toen kwam Kenny het huis uit rennen en ging voor hem staan.

‘Je kunt nu niet weggaan. Wat moet ik dan doen?’

Gray wees naar het huis achter hem. ‘Nu is het jouw beurt. Wat denk je dat ik al die tijd heb gedaan?’

Hij duwde zijn tegenspuiterende broer opzij en liep naar de wachtende SUV, waar ook Seichans motor geparkeerd stond. Ze liep met hem mee en zette haar helm op.

‘Wie gaan er nog meer mee?’ vroeg hij.

‘We hebben opdracht gekregen om nog twee teamgenoten op te pikken. Die zijn daar al. Ze hebben buitengewone vaardigheden, die ons op deze missie kunnen helpen.’

‘Wie zijn het?’

Ze glimlachte flauwtjes en klapte het vizier van haar helm dicht. Uit haar woorden binnen in haar helm maakte hij op dat ze een binnenpretje had: ‘Ik hoop dat je bent ingeënt tegen hondsdolheid.’